

1

เปิดเรื่อง

แสงสลับของแสงเทียนที่เรียวไหวไปตามสายลมแผ่วเบาที่พัดเข้ามาในห้องโถง ของปราสาทแห่งธาทีเนีย กำลังปลุกให้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของปราสาทหรือที่ใคร ๆ ก็รู้จักในนามเสนาบดีแถบบูรพาและควบตำแหน่งเจ้าเมืองของธาทีเนีย เมืองหลวงของดินแดนตะวันออกแห่งอาณาจักรอานาธิเซีย ท่านเสนาบดีเอราส ธาทีเอเนีย ต้อง ลืมตาตื่นขึ้น เมื่อนึกได้ว่าตนมานั่งหลับอยู่ตรงนี้ได้ยังไง ท่านก็เริ่มกวาดตามองไป รอบ ๆ ห้อง บุตรชายทั้งสองของท่านยังคงนั่งหลับสนิท ต้นแบบของดวงตาสีรัตติกาล มองบุตรชายทั้งสองอย่างเห็นอกเห็นใจ งานเลี้ยงเมื่อคืนนี้ถึงพลั้งชีวิตของพวกเขา ไม่น้อยทีเดียว และที่ทำให้ท่านรู้สึกว่าจะสิ้นลงก็คงเป็นเพราะเรื่องที่ได้ยินเมื่อ คืนนี้นั่นแหละ

งานฉลองวันเกิดของบุตรชายคนรองและบุตรสาวคนเล็กที่มีขึ้นทุก ๆ ปี ยังคง ความสนุกสนานและรื่นเริงเหมือนเดิม ไม่สิ คงต้องบอกว่ามันมากกว่าเดิมในสายตา ใคร ๆ ยกเว้นท่าน! ท่านเสนาบดีเอราสคิดถึงตรงนี้ก็เริ่มกัดฟันกรอด ใช้...ท่านคงรู้สึก ว่ามันจะดีถ้าหากว่างานที่จัดขึ้นเมื่อคืนนี้จะไม่มีความกตัญญูที่ท่านไม่ได้เชิญมา บั้นจิมบั้นจ้ออยู่ในงานด้วย จนทำให้เกิดเสียงพุดคุยของบรรดาแขกหรือชั้นผู้ใหญ่ ที่มาร่วมงานพากันลอยลมเข้าหูท่านทุกอย่างที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ

‘ใครกันที่อยู่ข้าง ๆ บุตรสาวท่านเสนา’

‘เห็นว่าเป็นเพื่อนของคารอสที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนเสนาธิการนี่คะ’

‘หล่อนะคะนั่น เดินตามแม่หนูคาเรลไม่ห่างเชีย’

‘ดูสมกันดีนะคะ อย่างกับกิ่งทองใบหยกเนาะ’

‘นั่นสิ แต่แปลกนะคะ ที่ท่านสนาไม่ไล่ตะเพิด ผิดวิสัยจริง ๆ’

‘อ๊ะ จริงด้วยค่ะ แปลกจริง ๆ’

พอคิดถึงคำสนทนาของพวกภริยาของคนไข้เชิญมาท่านสนาก็ถึงกับปวดหัวจี๊ด และที่น่าโมโหยิ่งกว่าคือคุณหญิงที่สองของท่านกลับไม่ช่วยแก้ข่าวอะไรเลย แถมยังทำสายตาเยาะเย้ยมาทางท่านอีกต่างหาก ส่วนคาเรียสถึงอยากจะช่วยท่านแค่ไหน แต่เมื่อถูกก็เข้าเข้ามาประจบ เจ้าลูกชายตัวดีก็เป็นอันเงียบ ทำได้แค่นั่งกัดฟันกรอดแข่งกับท่าน มองดูดวงใจของบ้านกำลังคุยกับเหล่าสามสาวที่มาจากเลดีเอเนอ โดยมีลูกของเพื่อนตัวแสบยืนเคียงอยู่ข้าง ๆ แต่ทำไมนะ ท่านก็เห็นว่าคาเรลล่าอยู่กับเพื่อนกลุ่มออกใหญ่ แต่ทำไมพวกปากหอยปากปูถึงได้เจาะจงเห็นว่าลูกสาวของท่านยืนอยู่กับเจ้าเด็กนั้นคนเดียวไปได้

ดวงตาสีดำสนิทกวาดมองไปรอบ ๆ ห้องอีกครั้ง คิ้วสีน้ำตาลเริ่มขมวดอย่างสงสัยเมื่อเห็นว่าใครบางคนที่ไม่น่าจะตื่นก่อนท่านได้ กลับหายไปจากเก้าอี้ตัวนุ่มที่เธอชอบนั่งหลับทุกครั้งที่มีการฉลอง แต่ที่ทำให้สัญญาชาตญาณของคุณพ่อหวงลูกสาวร้องเตือนขึ้นก็คือตำแหน่งที่กลุ่มเพื่อนของลูกชายนอนอยู่นั้น ตรงกลางระหว่างโซฟาเวส กราราเซีย และมาเค็กซ์ ราเวนคัส นั่งหลับอยู่มึนวางเปล่า ท่านสนาเตรียมจะตะโกนปลุกทุกคนในห้องนั้น แต่เป็นโชคดีของคนที่ยังไม่ตื่นเมื่อร่างของคุณหญิงที่สองปรากฏที่ประตูพร้อมกับพี่เลี้ยงสาวนามว่าก็ซาที่ถืออ่างน้ำร้อนเข้ามา โดยมีสเตฟานี เลดาซาน นาตาซา คอร์ฟแมน และอนาสตาเซีย สตาวอฟฟ์ แขกรับเชิญจากเลดีเอเนอทั้งสามคนเดินตามเข้ามาพร้อม ๆ กับชุดน้ำชาร้อน ๆ ที่ส่งกลิ่นหอมกรุ่น

ท่านชายใหญ่คาเรียส ธาทีเอเนีย สะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงน้ำที่กระดกเบา ๆ ในอ่างน้ำร้อน แต่การขยับตัวอันแผ่วเบาของเขาทำให้ใครต่อใครที่อยู่ในห้องพากันสะดุ้งตื่นอย่างพร้อมเพรียง หลายคนกำลังหาวหอด หลายคนก็รีบจัดทำของตัวเองเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถ ส่วนคารอส ธาทีเอเนีย ท่านชายรองแห่งธาทีเอเนียที่มองดูรอบ ๆ ห้องก็นึกขลุ่ยทันทืที่ได้เห็นสายตาของบิดาที่มองเขม็งไปทางเก้าอี้ตัวโปรดของใครบางคน และพอจะนึกอะไรออกเมื่อเห็นว่าร่างที่ควรอยู่นั้นหายไป แต่ที่ทำให้เขาถึงกับขนพองเอาอีกรอบก็คือ สายตาที่มองไปทางที่นอนของใครบางคนที่ยอนนั้นมึนวางเปล่า รอยยิ้มแห้ง ๆ ของเพื่อนที่ร่วมดำรงตำแหน่งราชวงศ์จักรีของคิริชทายาทกำลังบอกเขาว่า พวกเขทั้งสามคนอาจตกงานหากว่ายังปล่อยให้ท่านสนาคาเอราสมองที่ว่างทั้งสองที่สลับกันไปมาอย่างนี้อีกสักนาที ไม่ใช่แค่เขาหรอกที่คิดเช่นนั้น เสีย

กลิ่นน้ำลายดังเอือกของเซเรสที่กำลังบอกว่าเขาก็ก้าวจะตกงานจากตำแหน่งหัวหน้าราชวงศ์รักษูปักรักษาราชินีเหมือนกัน เมื่อหันไปเห็นการกระทำของเพื่อนที่ลอกเลียนแบบบิดาเป๊ะๆ

“มองหอะไรหรือคะ ท่านเสนา” คุณหญิงที่สองหันมาถามสามีด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ใส่ใจใบหน้าที่บิดเบี้ยวและดูขี้ขลาดยิ่งของสามี ท่านรินน้ำชาที่ส่งกลิ่นหอมละมุนส่งให้พลางหันไปถามลูกชาย “ลูกด้วยคารีเยส กำลังมองหอะไร”

“คาริลไปไหนครับ” คำตอบกึ่งๆ คำถามของบุตรชายทำให้คนฟังทั้งหลายหุบหูฟังแล้วก็ต้องมองกันเลิกลักเมื่อได้ยินคำตอบแบบไม่ยินดียินร้ายของท่าน “น้องตื่นก่อนลูกนานแล้ว รู้สีกว่าจะขึ้นไปดูพระอาทิตย์ขึ้นที่ยอดปราสาทนะ”

“ฉันจะไปตามน้อง” คารีเยสรีบจับน้ำชาที่กักขังส่งให้เพียงเล็กน้อยก่อนจะลุกจากที่หมายจะขึ้นไปตามน้องสาวอย่างที่บอกมารดา แต่ทุกอย่างก็กลายเป็นแค่การวางแผนเมื่อคุณหญิงที่สองส่งยิ้มหวาน แต่ในสายตาลูกชายทั้งสองที่มองแล้วพากันบอกว่ามันช่างสยองขวัญลึนดี สำหรับการอสที่เคยเห็นรอยยิ้มแบบนี้มาจากใครบางคนก็เริ่มเข้าใจอะไรบางอย่างว่าท่านแม่สุดที่รักคนนี้นี่เองที่ถ่ายทอดรอยยิ้มอันตรายนั่นให้คาริลล่า

“ไม่ต้อง คารีเยส” เสียงเรียกของมารดาทำให้ว่าที่เจ้าของปราสาทคนต่อไปชะงักเขาค่อยๆ นั่งลงตามสายตาของมารดาที่จ้องตรงมา ก่อนจะแทบลุกพรวดเมื่อได้ยินสาเหตุของการไม่ต่อนั้น “แม่ให้เจ้าชายเรยานอสขึ้นไปตามน้องแล้ว”

“อะไรนะ” เสียงที่ดังขึ้นพร้อมกันทั้งสองเสียงทำให้ใครๆ ในห้องนั้นพร้อมใจกันปิดหู ท่านเสนาคาราสมองภริยาตาแทบถลน ในขณะที่บุตรชายคนโตมองมารดาด้วยสายตาที่ไม่เข้าใจ “ทำไมครับ ท่านแม่”

“ก็ไม่มีอะไรนี่จ๊ะ” คุณหญิงที่สองตอบอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว “ก็คาริลตื่นมานานแล้ว ตื่นก่อนที่แม่จะตื่นเสียอีกละมั้ง ตอนแรกแม่ก็ว่าจะไปตามเอง แต่ว่าเจ้าชายตื่นขึ้นมาพอดีก็เลยอาสาไปตามน้องให้ แม่เลยมีเวลาช่วยกักขังเตรียมของว่างนี่ไง”

“ไปนานแค่ไหนแล้ว ทำไมป่านนี้ยังไม่ลงมา” คำถามห้วนๆ ของท่านเสนาทำให้ใครๆ ในห้องพากันคอย่น ยกเว้นแต่คนตอบที่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้รินน้ำชาแจกคนอื่น ๆ “สักพักแล้วละคะ เจ้าชายคงหาคาริลไม่เจอแน่ะคะ ถึงได้ยังไม่พากันลงมานี่”

“ฉันคารีเยสไปตามน้องได้แล้ว” ท่านเสนาถือโอกาสสั่งการลูกชายคนโตที่พร้อมจะกระโดดออกจากเก้าอี้ แต่ก็ต้องชะงักอีกรอบเมื่อได้ยินเสียงเฉียวๆ ของมารดา

“ไม่ต้อง คาเรียส”

คราวนี้คุณหญิงที่สองไม่ยอมเป็นฝ่ายรอดตอบคำถามอีกต่อไป ท่านมองมาทางสามีซึ่งเมื่อก่อนจะเอ่ยปราวอย่างคนที่หมดความอดทน “คาเรลไปดูพระอาทิตย์ขึ้น ไม่จำเป็นที่จะต้องส่งใครๆ ออกไปตามขนาดนั้นหรอกค่ะ ท่านเสนา”

“แต่” ท่านเสนาที่พยายามค้ำเสียงอ่อยเมื่อเห็นว่าภริยาของท่านกำลังจะเชิญ ‘องค์’ ให้มา ‘ลง’ ช่างเป็นภาพพหยาภยที่ใครๆ ก็ต่างมองอย่างไม่เชื่อสายตา ทางฝ่ายคุณหญิงที่สองที่ส่งยิ้มเหี้ยมเกรียมมาทางสามีอย่างเหลืออดสวนคำค้านอ่อยๆ ของท่านชนิดไม่เปิดโอกาสให้พูด “ไม่มีแต่ค่ะ นี่ปราสาทของเรา ลูกสาวของเรา แล้วอีกฝ่ายก็เป็นลูกของนายเหนือหัวของเรา การที่เจ้าชายมาขออนุญาต ดิฉันจึงถือว่าท่านมีเกียรติและให้เกียรติกับทางเรา เพราะฉะนั้นการที่ท่านจะส่งคาเรียสไปตามคาเรลถือว่า ท่านไม่ให้เกียรติเจ้าชายและไม่เห็นแก่หน้าดิฉัน”

คุณหญิงที่สองหายใจหอบเล็กน้อยหลังจากที่พูดจบ ท่านมองมาทางสามีด้วยสายตาเอาเรื่องกึ่งๆ ทำทนาย “หากท่านเสนาเห็นว่าดิฉันคิดผิดจะให้คาเรียสไปตามคาเรลมาก็ได้นะคะ ดิฉันไม่ห้ามแล้ว”

ปากบอกไม่ห้ามแล้วแต่สายตา Mong Xing คารอสมองมารดาที่นานทีจะพูดยาวๆ และส่งเสียงแหลมอย่างนี้สักครั้งอย่างทิ้งจิต ยิ่งมองเห็นใบหน้าของบิดากับสายตาลำบากใจของพี่ชายคนโต เขาก็บอกกับตัวเองว่า ไอ้เพื่อนกึ่งเจ้านายของเขานี้มันฉลาดในการเข้าหาชะมัด ท่านแม่ของเขาช่างแข็งแกร่งเสียนี้กระไร

2

ของขวัญวันเกิด

แสงสีทองที่ค่อย ๆ โผล่ขึ้นทางตะวันออกกำลังขับไล่ความมืดมิดและดวงดาวที่ส่องประกายให้หนีไปทางตะวันตก ถือว่าเป็นความงามอย่างหนึ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้นโดยที่ไม่มีจิตรกรคนไหนจะสามารถลอกเลียนแบบได้ แต่สำหรับดวงตาสีน้ำเงินไพลินแล้ว ภาพที่งดงามกว่ากลับเป็นภาพของแสงสว่างที่กำลังอาบไล้ยอดปราสาทแห่งธาตินิกายที่มีพื้นของท้องฟ้าอยู่เบื้องหลัง และส่วนที่สวยงามที่สุดของภาพตรงหน้าก็คือร่างบางที่ยืนอมยิ้มละไมชมการขึ้นของดวงอาทิตย์ยามเช้าอย่างไม่รู้เหนื่อย

เสียงฝีเท้าที่จางใจเดินให้ดังทำให้คนที่อยู่ตรงหน้าส่งเสียงตกโดยไม่หันกลับมามองอย่างจำได้ น้ำเสียงที่ชวนน่าหมั่นไส้หน่อย ๆ ของหนึ่งในผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของปราสาทหลังนี้ “ขึ้นชมดวงอาทิตย์ขึ้นหรือเพคะ เจ้าชาย”

“เปล่า” ‘เจ้าชาย’ ตอบได้น่าหมั่นไส้พอกลั่น ส่งผลให้คนที่กำลังชิมชากับบรรยากาศตึงตัวตื้ออึดถามผู้มาใหม่เสียงแข็ง “แล้วขึ้นมาทำไม”

“คุณหญิงที่สองให้ขึ้นมามาตาม” คนอาสาขึ้นมาตามอ้างถึงมารดาของคนตรงหน้า ดวงตาสีไพลินมองท่าทางครุ่นคิดของคนตรงหน้าที่เกิดอาการลืมหืมตาอย่างช้า ๆ “เดี๋ยวก็ต้องไปแจกเมล็ดพันธุ์ไม้ใช้หรือ”

“ฉันไม่ได้ลืมหืมหน้า นี่ก็อีกตั้งนานกว่าจะได้เวลา” ปากก็เถียงคนตรงหน้า แต่ตาที่ไหววูบบ่งบอกว่าเจ้าตัวคงจะลืมหืมจริง ๆ นั่นแหละ “ใครจะไปลืมหืมหน้าที่ของตัวเองเล่า”

‘ใครใช้ให้รู้ทันกันนะ’ คนที่เผลอลืมหน้าที่ประจำแต่ก็เถียงแบบเอาสีข้างเข้าแก้มคิดอย่างหุดหิดใจ ใบหน้านามเรียงอง้างลงเล็กน้อยเมื่อเหลียวไปเห็นดวงตาสีสวยกำลังสั่นระริก แต่แล้วตาที่กำลังพราวนั้นก็ต้องกะพริบอย่างสงสัย คิ้วสีดำสนิท

เลิกขึ้นเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้ายื่นมือออกมาทั้งสองข้างแล้วแบออกราวกับจะขออะไรสักอย่าง ซึ่งก็พอจะเดาได้ว่าสิ่งที่คนตรงหน้าต้องการคืออะไร และก็จริงดังคาด เมื่อเธอเอ่ยปากทวงอย่างถือสิทธิ์ “ไหนล่ะ ของขวัญ”

“ของขวัญอะไร” คนถูกทวงของขวัญเอ่ยถามเสียงเรียบ และก็ได้รับการตอบแทนเป็นรอยยิ้มประจบกับมือที่ยื่นเข้ามาใกล้ๆ “ก็ของขวัญวันเกิดของฉันไง”

ไม่มีเสียงตอบรับจากเจ้าชายแห่งอาณาจักรนอกจากจะมองเธอด้วยสายตาหนึ่งๆ ที่ทำเอาคนมองแอบใจแป้ว มองคนตรงหน้าอย่างไม่แน่ใจ ในหัวก็คิดอย่างหัวนๆ ว่า อย่าให้เจ้าชายตรงหน้าแปลความหมายของโอ้อาการหนึ่งๆ นี่เป็นการไม่มีของขวัญจะให้ แต่แล้วอาการหวาดระแวงทั้งหลายก็ต้องกลับกลายเป็นอยากกรีดอารมณ์โรแมนติคซะงั้นกก เมื่อได้ยินคนที่ควรจะให้ของขวัญวันเกิดถามกลับมาว่า “แล้วทำไมฉันต้องให้เธอด้วย”

“มากินมาอยู่บ้านเขาดังสองคืนยังมีหน้ามาถามอีกนะ” ดวงตาสีรัตติกาลมองคนตรงหน้าพลางนึกอยากจะผลักให้หล่นลงมาจากยอดปราสาท ใบหน้างามสะบัดพริบอย่างเหลืออดพลางออกเดินไปที่บันไดหมายจะเดินหนีนั้นแหละ ปากบางสวຍกับบ่นอย่างหงุดหงิด “ฉันมันก็บ้าเอง ลืมไปได้ยังไง นายมันขี้เหนียวจะตาย ดาบนั้นยังแค่ให้ยืมเล่นนี่”

“แห่ม! แล้วจะมาเรียกร้องคะแนน แค่เรื่องเบสิคอย่างนี้ยังไม่ทำเลย แล้วนาย...” ร่างบางยังคงบ่นพึมพำ แต่แล้วคนขี้นบ่ก็ต้องเงยบกริบเมื่อร่างสูงฉวยโอกาสที่เธอเดินผ่านจับเข้าที่ข้อมือบางแล้วดึงมาอยู่ใกล้ๆ ดวงตาสีโพลีนบอกว่าเขาสนุกขนาดไหนที่สามารถเกลี้ยให้เธอหัวเสียได้ ในขณะที่เจ้าของข้อมือบางที่ถูกฉวยโอกาสก็แยกเขี้ยวใส่ “ปล่อยนะ”

“ไม่อย่ากได้ของขวัญแล้วหรือไง” คนฉวยโอกาสเอ่ยถามร่างบางที่ตนถือวิสาสะรวบเอาไว้ด้วยแขนอีกข้างหนึ่ง ใบหน้าคมสันอยู่ใกล้ใบหน้านวลแค่คืบ แต่อารมณ์หวานของท่านหญิงแห่งราที่เนียหมดไปตั้งแต่ได้ยินคำถามยียวนนั้นแล้ว เพราะนอกจากหน้าจะไม่แดงแล้ว เจ้าตัวยังสะบัดหน้าหนีเสียค่อนข้างจะเคล็ด ส่วนตัวก็ดันหวังให้หลุดจากท่อนแขนแข็งแรง “ไม่อย่ากให้ก็ไม่ต้องให้”

คนที่ถูกถอนมองคนในอ้อมกอดอย่างสงสัย วงแขนกำลังกระชับแน่นเมื่อคนในอ้อมกอดยังดิ้นไม่เลิก ดวงตาสีโพลีนจ้องเข้าไปในดวงตาสีรัตติกาลอย่างพิณิจแล้วตัดสินใจถามตรงๆ “แล้วไม่โกรธหรือ ถ้าไม่ได้”

ร่างบางหยุดเดินไปชั่วครู่อย่างตริตรองหาคำพูด สักพักเธอก็มองคนตรงหน้า เขม็งเป็นเชิงบอกให้ปล่อย ปากก็ได้เถียงอย่างไม่มีเกรงใจ “ถ้าเป็นเรย์...หม่อมฉันคงชกสักปรัยงโทษฐานที่มันไม่ให้ แต่กับเจ้าชาย...ถ้าไม่มีให้ก็ไม่บังอาจหอกเพคะ”

คารลล่า ธาทีเอเนีย ท่านหญิงแห่งธาทีเนียเอยกับคนที่เรียกตัวเองว่าเจ้าชายเสียงเย็น แต่นั่นก็ไม่ทำให้คนที่อาจจะถูกต่อยหากใช้ชื่อเรย์ เกรย์ดราคอน ออกลิ้นที่จะส่งสายตาอันบอกว่าขบขันเต็มที่จะออกมาได้

เจ้าชายเรยานอส ดราโกเนียเซีย มองคนในอ้อมกอดอย่างเอ็นดูแล้วตั้งคำถามกับตนเองว่า ใครกันนะที่ไปปล่อยข่าวว่าท่านหญิงแห่งธาทีเนียสุดแสนจะอ่อนหวานบอบบาง เรียบร้อย ถ้าหากคนคนนั้นมาได้ยินคำตอบแบบนี้คงจะต้องลมใส่แน่ ๆ สิหน้าเอาเรื่องกับคำพูดเมื่อก็คงจะบอกว่าถ้าเขากลับไปเป็นหลานชายของท่านมหาเสนาเมื่อไร แม่คุณคงจะชกเขาจริง ๆ ตามปากว่านั่นแหละ เขาเหลือบมองมือน้อยที่กำลังกำแน่นพลางนึกได้ว่ามือของเจ้าหล่อนเบาเสียเมื่อไหร่กัน และที่สำคัญเขาไม่อยากจะกลับไปคะแนนติดลบสักเท่าไรหรอกนะ

“แล้วจะปล่อยได้หรือยัง” คารลล่ายังแยกเขี้ยวใส่ไม่เลิก แต่ก็ต้องทุบปากสนิทเมื่อเห็นใบหน้าคมคายยื่นเข้ามาใกล้จนแทบจะใช้ลมหายใจเดียวกัน แล้วหน้าหล่อ ๆ นั้นก็เปลี่ยนแปลงทิศทางไปประทับที่ข้อมือซ้ายที่เขารวบไว้ ร่างบางถึงกับสะดุ้งด้วยยังงี้ก็ไม่คุ้นชินกับการฉวยโอกาสประเภทนี้ แต่ถึงกระนั้นดวงตาคู่สวยก็ยังสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้แค่จุ่มพิตที่ข้อมือ แต่เขายังร่ายเวทอะไรบางอย่าง เพียงครู่ก็เกิดแสงเรืองรองขึ้นใต้ฝ่ามือแข็งแกร่งที่จับข้อมือส่วนนั้นของเธอไว้ ทันทีที่มือสีขาวสะอาดนั้นปล่อยจากการเกาะกุม เธอจึงได้เห็นว่าบนข้อมือของเธอมันไม่ได้เปลือยเปล่าอีกต่อไป

“สุขสันต์วันเกิด”

สร้อยข้อมือทำจากทองคำขาวเส้นเล็ก ๆ ถูกถักกันเป็นเกลียวเชือกเส้นบางอย่างประณีตและแข็งแรง อัณมณีสี่สีถูกประดับไว้ ถ้าพิจารณาให้ดีจะรู้ว่าอัณมณีสี่เม็ดเล็กนั้นมูลค่าของมันไม่เล็กตามขนาดเลย อัณมณีประจำดินแดนทั้งสี่ อเมทิสต์ทับทิม บุษราคัม และมรกตที่เจียระไนอย่างประณีตและมีขนาดเท่า ๆ กันถูกจัดวางให้อยู่เฉพาะตำแหน่งของตัวเอง ไม่สามารถเคลื่อนมารวมกันได้ ดูสง่างามมากขึ้นเมื่อสะท้อนกับแสงแรกของวันที่ทอดเข้ามายังจุดที่ทั้งสองยืนอยู่พอดี

“นายเอาอะไรมาให้ฉัน” คารลล่าถามอย่างตกใจ ซึ่งคนถูกถามก็แสรว์ทำหน้า

เมื่อตอบคำถามได้เจ็บแสบดีเหมือนกัน “แล้วเธอเห็นเป็นอะไรละ ถึงได้ทำหน้าที่เหมือนไม่ยากได้ขนาดนั้น”

“รู้หรอคะว่าอะไร แต่...” สีหน้าที่กำลังบอกว่าเจ้าตัวไม่ใช่จะไม่ยินดีที่ได้ของกำนัล แต่ของที่มันแพงเกินไปเธอก็เกรงว่าอาจจะรับไม่ไหวเหมือนกัน และดูเหมือนว่าคนให้จะรู้ความนัยของคำถาม เขาเพียงแค่รวบมือบางเข้ามาจุมพิตอีกรอบอย่างพลอยโยน “ไม่มีค่าว่าเกินไป หากเราพึงพอใจกับมัน”

“ไม่ใช่ฉันไม่พึงพอใจนะ เรย์” คาเรลล่าบอกคนตรงหน้าเสียงอ่อน เธอรู้ว่าเธอยินดีและยังรู้ตัวว่าเธอหนักใจกับราคา “แต่ถ้านายซื้อของอย่างนี้ให้ฉันแล้วมันอาจจะทำให้หายลำบาก ฉันก็ไม่อยากได้”

“ใครว่าฉันลำบาก ลืมไปแล้วหรือว่าฉันเป็นใคร” เขาแกล้งถามเธอด้วยใบหน้าเดียวกับตอนที่พบเจ้าชายเรยานอสครั้งแรก แต่นั่นก็ทำให้คาเรลลาลังตามอง มืออีกข้างเริ่มแกะสร้อยข้อมือราคาแสนแพงนี้ออก แต่ก็ต้องชะงักแล้วก็ขมวดคิ้วเมื่อเห็นอีกฝ่ายปล่อยเสียงพริตอย่างนี้ทำอะไรได้ “อีกอย่างถึงมันจะเป็นของของฉัน แต่ฉันก็ได้รับตกทอดมาอีกที มันไม่ใช่เงินของฉันหรอ”

คำตอบกำกวมนั้นทำให้คนฟังต้องเอียงคอมองอย่างสงสัย ก่อนจะต้องเฝ้าปากสนิทแล้วส่องไปทางอื่นทั้ง ๆ ที่ใบหน้าแดงเผือกเมื่อได้ยินคำตอบชัด ๆ ถึงที่มาของสร้อยเส้นนี้ และข้อความจากเจ้าของสร้อยคนแรก “ท่านแม่ให้มาก่อนจะมาที่นี่ ท่านบอกว่าถ้าฉันจะให้ใครก็ช่วยบอกเธอคนนั้นด้วยว่าห้ามถอดเด็ดขาด ถ้าหากขัดคำสั่งเมื่อไรท่านจะลงโทษด้วยการให้คนคนนั้นถูกขังอยู่ในห้องร่วมกับลูกชายของท่านแบบสองต่อสองสักสามคืน”

“แล้วคราวนี้คิดว่าใส่ไว้กับถอดออกอย่างไร่มันจะสร้างความลำบากได้มากกว่ากัน” ดวงตาสีโพลินทอประกายวิบวับพลางเหลือบมองมือที่ชะงักค้างจากการพยายามเอาของขวัญของเขาออกจากข้อมืออย่างขบขัน คนที่ปกติพูดน้อยแต่มักจะขยับออกเสียงเวลาโดนท่านหญิงเสปให้จุ่มมูแกล้งถามอย่างพยายามให้ใส่อีกสุด ๆ “อ้าว! ไม่เอาออกแล้วหรือ แกะยากสินะ มา...เดี๋ยวช่วยตีไหม”

ไม่พูดเปล่า เขายังทำท่าจะช่วยแกะให้มันหลุดออกมาจริง ๆ ทำให้คาเรลล่าถึงกับรีบเดินให้หลุดจากวงแขนแข็งแรง เมื่อหลุดออกมาได้ทั้งที่เสียเหงื่อไปไม่น้อย เจ้าตัวก็รีบชูของขวัญที่ได้มาแล้วบอกอย่างไวเชิง “ให้แล้วให้เลยสิ ให้แล้วคืนเดี๋ยวมะรีนนีตายหรอ”

การกระทำที่ไม่ต่างกับเด็กทั้งที่เจ้าตัวก็อายุครบสิบแปดในปีนีทำให้คนให้ของขวัญต้องปล่อยเสียงพริตอย่างอดใจไม่อยู่ ส่งผลให้เจ้าของดวงตาสีรัตติกาลต้องถึงมอคนตรงหน้าทีเผลอปล่อยเสียงหัวเราะอย่างไม่เกรงใจด้วยความหมั่นไส้สุดกำลัง แต่เพียงแค่เผลอแวบเดียวมือทั้งสองข้างก็ถูกคนมือไวคว้าไปครอบครองแล้วตึงเธอให้เข้ามาหาใกล้ๆ

“ถามจริง ๆ ซอบใหม่” แวตาทักงวลที่ส่งออกมาพร้อมคำถามทำให้คาเรลล่าอดที่จะยิ้มหวานไม่ได้ เธอมองสร้อยข้อมือทั้งสองประกายล่อแสงแดดก่อนจะสบตาคนตรงหน้า “ซอบลี”

ใบหน้าที่ยิ้มละไมกับกิริยาอันอ่อนหวานทำให้ร่างสูงขยับเข้ามาใกล้ ๆ เขาคลึงนิ้วมือนิ้วที่สองมือซ้ายอย่างคิดใคร่ครวญอะไรบางอย่าง และตัดสินใจถามในที่สุด “ซอบไพลินไหม”

“ซอบลี สวยดี” คนซอบไพลินตอบทั้งที่หัวใจเริ่มคันยับ ๆ ด้วยความอยากรู้ว่าคนถามจะถามไปเพื่ออะไร ถึงแม้จะตอบแบบเรียบ ๆ แต่ท่าทางคนตรงหน้าก็เข้าใจว่าเธอสงสัย เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เหมือนเรียกกำลังใจก่อนจะเอ่ยออกมา “ถ้าอย่างนั้น...”

“คาเรล !” เสียงเรียกประจุกจะปลุกคนทั้งปราสาททำให้คู่ที่ยืนประจันหน้ากันอยู่หันมามองต้นเสียงอย่างตกใจ ก่อนจะรีบถอยออกจากกันด้วยรู้วาระของทั้งสองใกล้ชิดกันเพียงใดเมื่ออยู่ในสายตาของคนเรียก

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ พี่คาเรียส” คาเรลล่ารีบยิ้มหวานพลางเดินเข้าไปในอ้อมกอดของพี่ชายคนโตที่กางแขนรอไว้อยู่แล้ว เขารวบร่างบางนั้นเข้ามาเต็มอ้อมแขนและเพิ่มแรงรัดอย่างหมั่นเขี้ยว ก่อนจะจุมพิตที่หน้าผากมนเหมือนที่ทำอยู่ทุกปี “อรุณสวัสดิ์ สุขสันต์วันเกิดน้องสาวที่น่ารักของพี่”

“ใกล้ได้เวลาของน้องแล้ว คาเรล” คาเรียสค่อย ๆ คลายอ้อมกอดแล้วหันหลังน้องสาวให้เดินลงปาด้านล่าง พลางบอกเหตุผลที่ขึ้นมาบนนี้ “ท่านพ่อให้มาตามน้องไปแต่งตัว เดี่ยวสายนะ”

พี่ชายยังทำตัวแสนดีส่งยิ้มหวานให้น้องสาวที่กำลังเดินลงไปเตรียมตัว แต่พอร่างของน้องสาวหายพ้นไปในคลองจักษ์ฯ คุณพี่จอมหวังก็ตัวตาสายตามองคนที่อาสาออกมาตามน้องสาวเขาตั้งแต่ท้องฟ้ายังมีดมิดจนมันสว่างโรจน์ขนาดนี้แต่ก็ยังไมยอมพากันลงไปข้างล่างสักที จนกระทั่งเวลาผ่านไปสามชาติแล้วในความรู้สึกของเขาถึงได้แอบทันทันแม่ออกมาตามหาจนเจอว่าอยู่ที่นั่นแหละ ส่วนคนถูกมองก็สบตาสีดำเหมือน

ร่างบางเมื่อครู่ เพียงแต่ตาคู่นี้ช่างขวางได้ใจมาก ๆ อย่างไม่ไหวติง เพียงครู่คาเรียสก็เอ๋ยถามอย่างไม่สนใจในตำแหน่งของคนตรงหน้าที่เป็นถึงเจ้าชายรัชทายาท “ทำไมถึงยังไม่ลงไป”

“ผมเพิ่งจะให้ของขวัญวันเกิดคารลเสร็จครับ กำลังจะลงไปพอดี” เจ้าชายที่ถูกราชวงศ์สอบสวนตอบอย่างฉะฉาน เขาไม่ได้โกหก ก็ตั้งใจว่าจะพาลงไปหากุญชรเมื่อก็เสร็จ แต่ดูเหมือนท่านชายใหญ่แห่งราชที่เนียจะรู้ทัน เพราะพอได้ยินคำตอบคาเรียสก็ส่งเสียงขึ้นจุมูกและตีกันเขาตามประสาคนหวงน้องสาว “ถ้าให้ของขวัญคราวหน้าฝากมาทางพี่ก็ได้ แล้วอีกอย่างนะ”

พี่ชายจอมหวงเดินเข้ามาใกล้ ๆ เขาพาลงส่งรอยยิ้มที่ดูยังงักก็เหมือนกับจะเสแสร้งมากกว่ามาให้ “เรื่องโพลินแห่งอาณาจักรเนีย ทางราชที่เนียคงไม่ขอรับไว้ เลิกคิดที่จะพูดเรื่องนี้กับคารลไปได้เลย”

“วันนี้คึกคักดีนะ” โซราเวสเอ่ยทักกับบรรยาการอันพลุกพล่านของตลาดใจกลางเมืองราชที่เนีย ทำทางเจ้าตัวจะดูตื่นตากับร้านรวงที่ค้าขายสินค้าประเภทอาวุธไม่ต่างอะไรกับคนที่ถนัดเวทแต่ชอบใช้ดาบอย่างมาเคซัสที่ยืนพินิจดาบที่โชว์อยู่หน้าร้าน “ขนาดว่าเกือบเที่ยงแล้วแท้ ๆ”

“ก็มันตลาดกลางเมืองนี่” คารลล่าที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมบังใบหน้าเอ่ยกับเพื่อนอย่างสบายอารมณ์ “ถ้ามาช่วงเช้าจะคึกคักกว่านี้อีก”

“ถ้ามาเวลานี้จะเป็นช่วงของการค้าขายอาวุธ คิดว่าพวกนายคงชอบเลยพามาตอนนี้แหละ” คารอสที่กำลังช่วยพันผ้าคลุมหน้าให้สเตฟานีตามแบบฉบับการออกนอกบ้านของสาว ๆ แห่งราชที่เนีย ซึ่งมันดูยุ่งยากไม่น้อยกับการแต่งกายดังกล่าว ทำให้อนาสตาเซียกับนาตาซาถึงกับบ่นอุบ

“แต่ตอนเที่ยงแดดแรงจริง ๆ นั่นแหละ” นาทาซาบ่นอย่างคนที่ไม่ค่อยชอบอากาศร้อนสักเท่าไร เธอขยับผ้าคลุมหน้าให้บังแสงแดดที่กำลังแรงจัด ซึ่งคารลล่าหลังจากที่ได้รู้จักกับภูมิศาสตร์ในแถบเหนือก็อดที่จะเห็นใจไม่ได้ “ก็ยิ่งดินะที่มีผ้าคลุมกันแดดให้ ทน ๆ ไว้เหอะ ถ้าฉันจำไม่ผิด ราเวนคัสแดดแรงกว่านี้อีก แกรมเขาไม่สวมผ้าคลุมอย่างที่นี่ด้วย เนอะมาเคซัส”

“มาเนอะมาเนอะไรล่ะแม่คุณ” มาเคซัสแก้มองเสียงขุนเมื่อเหลือบไปเห็นหน้าแดง ๆ ของสาวสวยที่มีแววจะต้องไปอยู่ทางใต้ แล้วรีบชวนเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นว่า

หน้าแดง ๆ นั้นเริ่มมีตัวาว ๆ เข้ามาด้วย “แล้วเธอเตรียมตัวที่จะไปเรียนแค่นั้นแล้ว คิดไว้บ้างหรือยังว่าจะบอกกับเจ้าพวกนั้นยังงี้”

ปีที่แล้วคาเรลล่าเข้าไปเรียนในโรงเรียนเสนาธิการแห่งอานาซีเซียในนามของ คารอส ธาเณียบ เพราะถูกหลอกให้ต้องออกไปตามหาจอกแห่งนิรันดร์เพื่อช่วย คารอสตัวจริง แต่พอความมาแตกว่าพี่ชายของเธอไม่ได้เจ็บหนกอย่างที่คิด แคมยัง เสนอหน้ามาเรียนในชื่อของราวิน ธาณาส เพื่อที่จะช่วยเหลือเธอไม่ให้ถูกใครก็ไม่รู้คิด ทำร้าย เรื่องจึงมาจบตรงที่เธอได้รับกระจกแห่งสัจธรรมและต้องกลับไปเรียนที่ โรงเรียนการปกครองตามคำสั่งของท่านพ่อ หากไม่ได้องค์เรโนนอสั่นมือเข้ามาช่วย โดยการบังคับผ่านราชโองการ ปานนี้เธอคงกลายเป็นนักเรียนต้องเตรียมสอบแน่ ๆ

เมื่อคิดถึงเรื่องของราชโองการ คาเรลล่ายังสงสัยอยู่ว่าทำไมท่านพ่อถึงยอมทำตามทั้ง ๆ ที่คนอย่างท่านก็ไม่ค่อยจะแคร์อยู่แล้ว จะถามใครก็ไม่มีใครให้คำตอบสักคนว่าเนื้อความแท้ ๆ ของราชโองการมันเป็นยังไงกันแน่ ถามท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านพี่ทั้งสอง หรือกระทั่งพี่ข้า ทุกคนต่างก็ทำหน้าตาประหลาด ๆ เหมือนกลืนไม่เข้า คายไม่ออก พอหันไปถามพวกเพื่อน ๆ ต่างฝ่ายต่างก็โยนไปให้คนอื่นรู้ว่าเป็นคนบอก ซึ่งแน่นอนว่าอิตาเจ้าชายก็ไม่ยอมบอกอะไรเหมือนกัน บอกแต่ว่าสักวันจะรู้เอง

“ฉันยังไม่รู้” คาเรลล่าตอบตรง ๆ อย่างจนปัญญา เรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องเดียวที่เธอกังวล “บอกตรง ๆ ฉันไม่อยากจะพูดถึงเรื่องที่ผมได้กระจกนี้มา ไหนจะเรื่องพี่คารอสกับราวินอีกด้วย”

“ฉันเธอก็มีทางเลือกสองทาง” ข้อเสนอของโซราเวสทำเอาทุกคนที่อยู่ในที่นั้น หูฟุ้ง แต่คาเรลลาลับพวข้อเสนอนั้นช่างฟังง่ายแต่ทำได้ยากยิ่ง “เลือกเอา ระหว่างทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เข้าไปเรียนกับบอกความจริงทั้งหมดนั้นแหละ”

“ช่างเป็นข้อเสนอนี่มีสาระมาก โซราเวส” อนาสตาเซียมองชายหนุ่มด้วยสายตาที่บอกว่าเธอไม่ค่อยจะประทับใจกับทางเลือกทั้งสองเท่าไร ซึ่งไม่ต่างอะไรกับสเตฟานี่ แต่นาตาซาลับหันมามองเธอตรง ๆ แล้วสนับสนุนตัวเลือกที่สอง “ฉันเห็นด้วยกับทางเลือกที่สองนะ”

ส่วนชายหนุ่มคนอื่น ๆ นั้นไม่ได้เสนออะไรออกมาเพิ่ม ต่างให้อิสระในการตัดสินใจกับเธอเต็มที่ เพราะรู้ว่าไม่ว่าจะเลือกทางไหน จะมีแต่สวรรค์เท่านั้นที่จะรู้ว่าปฏิกิริยาของเหล่าเพื่อนหลังจากที่เจอคาเรลล่านั้นจะเป็นอย่างไร

“แล้วเรื่องเสื้อผ้าเตรียมการไปถึงไหนแล้วคะ” คำถามของสเตฟานี่ทำให้

คาเรลล่าเลือกที่จะปล่อยวางเรื่องของผองเพื่อนที่อานาธิเชียไว้ก่อน เธอมองคนที่ครั้งหนึ่งเป็นหนุ่มน้อยหน้ามนแล้วพยายามนึกถึงเครื่องแบบอันหลากหลายของโรงเรียนว่าจะมีชุดไหนบ้างที่เข้ากับคนตรงหน้าบ้าง

“ยังไม่ไปถึงไหน” คาเรลล่าตอบอย่างพอจะเดาความคิดของท่านหญิงแห่งเลดีเอเนอได้ และคาดว่าคงจะถูกต้องเสียด้วย เพราะดวงตาสีม่วงครามถึงกับเร็งรำเมื่อได้ยินว่าทำไมมันถึงไม่ไปถึงไหน “ท่านแม่บอกให้พวกเธอช่วยฉันเลือกตอนที่ไม่ไปอานาธิเชีย ที่นั่นมีเสื้อผ้าหลากหลายกว่าและจะได้ไม่ต้องขนส่งไกล”

“อย่างเธอ ฉันว่าใส่อะไรก็สวยนะ” ความคิดเห็นของนาตาซาทำให้โซราเวสแกล้งเบิกตากว้าง ยกมือขวาขึ้นมาที่เธอพร้อมทั้งส่งสายตาเหมือนจะถามว่าอย่างนี้คือสวยในนิยามของนาตาซาแล้วหรือ ซึ่งก็ได้คำตอบจากท่านหญิงแห่งราทีเนียด้วยแอปเปิ้ลลูกใหญ่ซัดเข้าไปเต็มๆ หน้าผาก ก่อนที่คนซัดจะเดินหนีไปอย่างอนๆ

“สนใจเครื่องประดับไหมครับ สวยๆ ทั้งนั้น” เสียงเชื้อเชิญของพ่อค้าที่ประจำร้านแผงลอยทำให้ร่างบางชะงักและถึงกับเปลี่ยนทิศทางเมื่อได้เห็นว่าสินค้าทั้งหลายสวยงามและน่าสนใจจริงอย่างที่กล่าวอ้าง ไม่ว่าจะเป็นสร้อย แหวน จี้ ต่างหู ก็ล้วนงดงามและดูมีคุณภาพที่เหมาะสมกับราคา แต่ที่ทำให้คาเรลล่าถึงกับยื้มออกมาอย่างพึงใจก็คือกำไลที่ทำจากแก้วเจียรไนเนื้อดี ฝีมือประณีต

“สนใจกำไลชิ้นนี้หรือครับ คุณหนูนี้ตาถึงจริงๆ” ลุงคนขายพยายามเชียร์ให้เธอซื้อสุดฤทธิ์ แกชี้ให้เห็นว่าผลงานชิ้นนี้ประณีตและดีเพียงใด “ถ้าสนใจกระผมยินดีลดราคาให้ด้วยนะครับ”

คาเรลล่ามองกำไลที่อยู่ในมือของคนขายเพียงครู่เดียวเธอก็พยักหน้าเป็นการบอกว่าจะซื้อของชิ้นนั้น แต่เพียงแค่ออให้ชายเจ้าของร้านยื่นของมาให้เท่านั้น เสียงของใครคนหนึ่งก็แทรกขึ้นมาทำให้อารมณ์แห่งการจับจ่ายหมดลง “ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ ท่านหญิงคาเรลล่า”

เสียงที่คุ้นเคยถึงแม้ว่าจะไม่ยากคุ้นสักเท่าไรทำให้คาเรลล่าถึงกับถอนหายใจก่อนจะเก็บอารมณ์ซึ่งจิตแล้วหันไปทักทายตามมารยาท “ไม่นึกว่าจะเจอที่นี่ ท่านบาเรสหวังว่าท่านคงจะสบายดี”

บาเรส บาวาเรน บุตรชายท่านรองเสนาบดี บุคคลที่คาเรลล่ากลัวไว้ว่าไม่ควรเข้าไปยุ่งหรือว่าเสวนาด้วย เพราะเธอรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการจะเข้ามาลองของเรื่อง

ความหวังของผู้ชายบ้านนี้ และอยากจะชิงดีชิงเด่นกับพี่ชายคนรองของเธอตลอดเวลา คราวก่อนเจอเธอที่สวนรอยเป็นคารอสตอกกลับจนหน้าแตกไปแล้ว มาคราวนี้อาจจะลองดีอะไรอีกล่ะ

“ก็สบายดี ที่โรงเรียนเข้าได้เป็นที่หนึ่ง” บุตรชายท่านรองเสนาตอบกลับมาตามมารยาทและโอ้อวดตามประสา แต่ดวงตาดูหลุกหลิกตามเคย ดวงตาสีน้ำตาลมองเลยไปทางด้านหลังเหมือนกับจะค้นหาว่ามีใครมากับเธอบ้าง เมื่อเห็นว่าเธอมาคนเดียว เขาก็เริ่มเดินเข้ามาใกล้และทำตัวสนิทสนมกว่าเมื่อกี้ “นี่มาซื้อของคนเดียวหรือท่านหญิง”

คำถามเหมือนไม่รู้แต่ดวงตาดูหยั่งรู้ว่าเจ้าตัวคงจะรู้อยู่เต็มอก เปลอ ๆ คงจะงั้วงัวที่เธอห่างเพื่อนเข้ามาทักแน่ ๆ คาเรลล่ามองคนตรงหน้าอย่างรู้ทัน สายตาของบารุสยังคงบอกอะไรได้ง่ายอีกตามเคย คงเป็นเพราะเจ้าตัวหลงคิดว่าท่านหญิงตรงหน้าคือสาวน้อยบอบบางและเรียบร้อย ไม่มีทางตามความคิดของเขาทันแน่ อันที่จริงคาเรลล่าก็ไม่ได้รังเกียจที่จะต้องเสวนากับบุตรชายของท่านรองเสนาสักเท่าไร แต่ข้อเสียที่ทำให้เธอไม่ค่อยชอบใจก็คือ การที่บารุสจะวิจารณ์การอสด้วยเหตุผลที่ว่าเขาชื่นชมท่านพ่อและพี่ชายคนโตของเธอมากเกินไปเท่านั้น และนิสัยชอบเอาชนะอย่างกับเด็กนี่เองทำให้เธอเกือบจะส่ายหน้าอย่างระอา มิน่าล่ะ หมอนี่ถึงไม่เคยชนะพี่ชายของเธอได้สักที

“เข้ามากับท่านพี่และพี่เพื่อน ๆ นะคะ” คาเรลล่ายังเลือกเข้าโหมดสาวน้อยน่ารักต่อไป เพราะยังไฉนตรงหน้าก็ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของพี่ และในอนาคตพวกเขาก็ต้องทำงานด้วยกันอยู่ดี อีกอย่างที่ทำให้คาเรลล่าไม่อยากจะกระทำอะไรที่เรียกว่าหักหน้า ก็เพราะต่อหน้าท่านหญิงแห่งธาทีเนีย บุตรชายของท่านรองเสนาคนนี้นี้ยังคงเป็นสุภาพบุรุษอยู่เสมอ ส่วนลับหลังนั้นก็อีกเรื่องแล้วกัน

“นี่ขอบคุณหนู” เจ้าของร้านเครื่องประดับยื่นกำไลมาให้อย่างรู้คิวทำให้การสนทนาเป็นอันต้องสิ้นสุดลง คาเรลล่ามองอย่างชอบคุณพลางส่งเงินให้ แต่ก่อนที่ลูกคนขายจะได้รับเงิน มือกร้านของคนที่เข้ามาสนทนาก็ส่งเงินให้ลูกคนขายตัดหน้าเธอพลางส่งสายตาวีวับที่ทำเอาคนมองนึกสยอง ชักไม่อยากจะวิสาสะมากขึ้นทุกที

“ข้าจ่ายเอง” บารุสเอ่ยอย่างคนใจใหญ่ ในขณะที่เจ้าของร้านก็ทำหน้าลังเลเมื่อเห็นสายตาห้ามปรามของคาเรลล่าที่ส่งให้ “ถือว่าข้าให้กำไลนี้เป็นของขวัญวันเกิดก็แล้วกัน”

“ไม่จำเป็นค่ะ” คาเรลล่าพยายามพูดอย่างสุภาพพลางนึกอย่างเหนื่อยใจ เพราะ

รู้ถึงจุดประสงค์ของบุตรชายของท่านรองเสนาเป็นอย่างดี คงคิดจะใช้กัไลอันนี้ไปยั่วพี่ชายเธอละสิ เราได้เลยว่าการอสคงได้เด่นเป็นเจ้าเข้า หากเธอยอมรับให้บาเรสจ่ายค่าของชิ้นนี้ให้ “ของชิ้นนี้ข้าจะจ่ายเอง”

“อย่าต้อสิ คาร์ล” คราวนี้คาร์ลล่าเริ่มหงุดหงิดอีกเท่าตัวเมื่อได้ยินน้ำเสียงที่หยอกล้อและการเรียกชื่อราวกับสนิทสนมเลียเต็มประดา เธอเหลือบมองลูกคนขายด้วยอาการรู้ว่าแกจะรู้สึกแบบที่เธอคิดหรือเปล่า และก็เป็นที่ดังคาด ตอนนี้ลุงแกจะเริ่มจะเอนไปทางบาเรสบ้างแล้ว เพราะคำพูดประหนึ่งการหยอกเย้าของคูรักเมื่อครู่นี้

“ท่านบาเรส ข้าจำไม่ได้ว่าข้าเคยอนุญาตให้ท่านเรียกชื่อข้าอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไร” คาร์ลล่าเอ่ยอย่างเหลืออด ในฐานะของบุตรสาวของท่านเสนาเคาเอราส ถึงเธอจะรู้สึกไม่ถูกชะตากับบุตรชายของท่านรองเสนา แต่เธอก็ไม่เคยคิดจะทำตัวเสียมารยาท แต่ตอนนี้บาเรสทำเกินไปจริง ๆ และเธอก็ทนไม่ไหวแล้วด้วย ดวงตาสีรัตติกาลตัวดมองอย่างเอาเรื่องก่อนจะหันไปยื่นเงินให้กับคนขายอีกครั้ง

“เก็บเงินที่ฉัน” บาเรสเอ่ยเสียงเข้ม ดวงตาสีน้ำตาลจ้องเขม็งจนทำให้ลูกคนขายถึงกับอึกอัก แต่เมื่อเห็นดวงตาสีรัตติกาลที่ตอนนี้เห็นชัดแล้วว่าคนที่อยู่ในผ้าคลุมอ้นดงามนั้นเป็นใคร คนขายก็แทบอยากจะร้องให้ออกมาดัง ๆ ไม่ว่าจะทำตามคำสั่งของใคร ทำทางเขาจะอยู่ที่เมืองนี้ไม่ได้แล้วแน่ ๆ

แต่เหมือนว่าสวรรค์จะยังไม่อยากให้ลูกคนนี้ต้องย้ายล้ามะโนครวเร็วนัก ขณะที่ลูกค้าทั้งสองยังยืนจ้องมองคนขายไม่เลิก คาร์ลล่าก็เห็นมือสีขาวสะอาดยื่นผ่านเข้ามาตรงกลางระหว่างเธอกับบุตรชายของท่านรองเสนา เสียงที่สุดแสนจะคุ้นเคยดังจากเบื้องหลัง ทำให้สีหน้าที่เหมือนคนจะถูกประหารของคนขายเครื่องประดับดูดีราวกับได้รับการอภัยโทษ “นี่ค่ากำไล ไม่ต้องทอน”

ถุงเงินที่ดูหนักไม่น้อยกับดวงตาสีโพลินที่ดูทรงอำนาจทำให้ลูกคนขายรีบคว้าเงินจากบุคคลที่สามทันที และพอได้เห็นหน้าของท่านชายรองของเมืองนี้กำลังพยักหน้าให้ทำตาม แก่ก็รีบส่งกำไลที่ถืออยู่นานแล้วไปให้อย่างไม่ลังเล ก่อนจะทำตาโตเมื่อเห็นว่าท่านหญิงคนสำคัญกำลังหน้าแดงระเรื่อ เมื่อไอ้หนุ่มที่เขาส่งกำไลไปให้เมื่อีกำลังสวมกำไลนั้นให้กับท่านหญิงของเมืองต่อหน้าต่อตาท่านชายรองสุดแสนห่วงน้องสาวที่ท่าดาพราวระยับใส่บุตรชายของท่านรองเสนาที่ยืนมองหน้าบึ้งตึง แล้วพากันเดินออกไปอย่างไม่สนใจสายตาของหนุ่มสาวคนอื่น ๆ ที่มาด้วยกันมองดูอย่างลือเลี่ยน

“นายคิดจะทำอะไรกันแน่” คาเรลล่าเอ่ยถามคนที่ชื่อของขวัญให้เธออย่างหวาดระแวง ซึ่งคำตอบที่ได้รับก็คือคำถามของคนที่ไม่เข้าใจ “ฉันทำอะไร”

“ชื่อก๊าลและสวมให้ฉันต่อหน้าใคร ๆ นะลิ” เธอแยกเขี้ยวให้ ถึงแม้จะดีใจหรือกระแคะกระแห้หน้าชื่อของให้ แต่การกระทำแบบนี้ไม่คิดบ้างหรือไม่ว่าชาวมันจะไม่ลอยลมไปเข้าหาท่านพ่อกับท่านพี่ของเธอ แต่ดูเหมือนคนชื่อจะไม่ค่อยสนใจเท่าไรนัก เพราะเขาหันมาตอบราวกับเป็นเรื่องของดินฟ้าอากาศหน้าตาเฉย “ก็ไม่ได้คิดอะไร แค่ว่าเพ็งนึกได้ว่าเรายังไม่ได้ให้ของขวัญวันเกิดเลย”

คนที่ให้ของขวัญแทนชื่อที่มาไม่ถึงราทีเนี่ยยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมกับทำตาพรวร่ายบ เรียงสี่เรื่อง ๆ ที่จางลงแล้วให้เด่นชัดขึ้นมาอีก ดวงตาสีโพลีนบ่งบอกอย่างดีว่าอีกฝ่ายกำลังจะบอกอะไร “ทีนี้ก็ไม่โดนชกแล้ว ใช่ไหม”

ไม่มีคำตอบจากคาเรลล่านอกจากจะหันไปดึงแขนสเตฟานีให้เดินหนีออกจากจุดนั้นโดยเร็วท่ามกลางเสียงหัวเราะไล่หลังอย่างขบขันของโซราเวล ทำให้หน้าตาชา กับอนาสตาเซียต้องหันไปมองเหมือนกับจะห้ามปราม ก่อนที่จะขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าเบื้องหลังของพวกผู้ชายมีใครคนหนึ่งเดินตามมาด้วยสีหน้าไม่เป็นมิตร และดูเหมือนว่าพวกนี้จะรู้อยู่แล้วด้วย เพราะมาเคซัสส่งสัญญาณให้เธอกับอนาสตาเซียตามสองสาวที่นำออกไปก่อนพร้อมกับบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง

คล้อยหลังของพวกผู้หญิงไม่ทันไร คนที่เดินตามพวกเขามาตั้งแต่วานเครื่องประดับก็เดินเข้ามาพอดี ดวงตาสีน้ำตาลเฝ้าเรื่องมองพวกเขาอย่างประเมินก่อนจะหันไปพูดกับคนเดียวที่เขาคนนั้นรู้จักในตอนนั้น “เพื่อนนายจากอานาธิเซียสินะ คารอล”

ท่านชายรองแห่งราทีเนี่ยมองคู่แข่งอย่างเฉยเมย ถึงบารลจะละเอียดรวม ๆ แต่เขาก็สังเกตได้อย่างดีว่าดวงตาสีน้ำตาลนั้นมองเขม็งไปทางร่างสูงในเครื่องแต่งกายด้วยชุดสีดำทั้งชุดที่ยืนตอบรับสายตาแบบไม่มีหวั่น ทางด้านโซราเวลกับมาเคซัสเองก็แค่มองมาทางเขาเหมือนกับจะบังคับให้เขาเป็นคนตอบ คารอลจึงพยักหน้าแบบแกล้ง ๆ “ใช่”

“น่าแปลก” บุตรชายของท่านรองเสนาทำเสียงสูงเหมือนแปลกใจ แต่สีหน้ายียวนจนได้ใจอย่างยิ่ง ดวงตาสีน้ำตาลมองคนที่ยืนอยู่เงียบ ๆ ชนิดหัวจรดเท้า “คนชื่อของขวัญนายทำมาถึงให้ใครทำการเหยียบจมูกได้ อย่างเช่นจับมือถือแขนหรือให้ของขวัญท่านหญิงแห่งราทีเนี่ย”

คำพูดที่เหมือนกับราดน้ำมันใส่ไฟทำให้คนหวนน้องสาวถึงกับโพลุก ดวงตาสีน้ำตาลเข้มส่อแววไม่พอใจกับคำพูดเชิงเหยียดหยาม ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับดวงตา

ลีโพลินที่ลุกโชนขึ้นมา โสราเวสท่าท่าจะถลันเข้าไปชกคนปากเสียสักหน่อย ถ้าไม่คิดว่าไหล่ข้างหนึ่งถูกมาเคซัสที่มองอย่างเหยียดหยามในคำพูดที่อีกฝ่ายแสดงออกมาจับไว้เป็นเชิงห้ามปราม

“มันจะมากไปหน่อยแล้วมั้ง”

“มากไป” เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลยังคงจับจ้องไปทางร่างสูงที่ยืนเงิบไม่พูดอะไรอย่างไม่วายตา “แล้วการกระทำของเพื่อนนายที่ทำกับท่านหญิงแห่งราทีเนียมันเหมาะสมตรงไหน”

“แล้วไหนจะแย้งข้อข้อของขวัญอีก” คำพูดที่ถือว่าตนไม่พอใจกับการกระทำนั้นทำให้พวกเขาพอจะเข้าใจแล้วว่า คนพูดคงไม่พอใจที่ตนถูกหักหน้าสองตั้ง ไหนจะตอนซื้อกำไลนั้น แล้วท่านหญิงแห่งราทีเนียยังยอมให้เรย์สวมของขวัญชิ้นนั้นต่อหน้าต่อตาอีก การอสเหลือบมองเพื่อนที่ทำสีหน้ารำคาญนิด ๆ พลังส่งสายตาว่าให้เดินต่อไปโดยไม่สนใจ แต่แล้วเขาก็ต้องเบิกตากว้างแทบถลันไปตึงคอเสื้อลูกชายของรองเสนา เมื่อเห็นว่าเขากำลังเดินไปขวางทางแถวยังเรียกดาบขึ้นมาพาดคอคนตรงหน้าเสียด้วย

“ไม่ยักรู้ว่านายเป็นใบ้” บาเรสยังหาเรื่องไม่เลิก ไม่ได้สังเกตเลยว่าคนตรงหน้าได้ยกมือห้ามไม่ให้ราชของครีซทั้งสามเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ ก่อนที่ดวงตาสีโพลินจะมองคนที่บังอาจเอาดาบมาพาดคอเขาอย่างเอาเรื่องเมื่อได้ยินคำพูดดูถูกคนของเขาก็ดูเหมือนจะ “ไ้ ท่านหญิงแห่งราทีเนียสวยไหม อ่อนต่อโลกขนาดนั้น ไปถึงไหนกันแล้วละ”

เคล้ง ! เสียงดาบส่วนที่หักกระทบพื้นทำให้ร่างบางที่กำลังเร่งเดินเข้ามาหยุด ชะงักพลางเบิกตากว้าง ไม่ต่างอะไรกับเจ้าของดาบที่มองดาบของตนอย่างไม่เชื่อสายตา เมื่อครู่คนตรงหน้าแค่ใช้เพียงสามนิ้วจับด้านคมของดาบและหักมันลงราวกับดาบในมือของเขาเป็นแค่กิ่งไม้ เศษของดาบที่หักเป็นชิ้นเล็ก ๆ กระเด็นมาบาดใบหน้าของเขา ก่อนที่มันจะตกถึงพื้น บาเรสละสายตามายังดวงตาสีโพลินที่ยังวาวโรจน์ทำให้เขานึกกลัวและเกรงคนตรงหน้าอย่างบอกไม่ถูก แค่เพียงครู่ดวงตาที่กำลังลุกโชนอยู่ก็สงบลงจนน่าแปลกใจ แล้วเขาก็เข้าใจว่าทำไมเมื่อหันไปเห็นร่างบางที่กำลังเดินเข้ามา

“นี่เป็นแค่การสั่งสอนสำหรับการไม่รู้จักรักคิดก่อนพูด” เรย์เอ่ยกับบุตรชายของท่านรองเสนาดูด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ก่อนจะตัดสินใจคว้ามือของท่านหญิงแห่งราทีเนียเข้ามาใกล้พร้อมกับจับมือซ้ายของเธอสูงขึ้น ในเวลานั้นเองใครต่อใครจึงได้เห็น

สายสร้อยที่ประดับอยู่บนข้อมืองามนั้่นชัด ๆ และได้ฟังการเอ่ยคำดโโทษคนที่มองสายสร้อยอย่างไม่วางตา “หากวันหลังนายยังพูดจาดูถูกคู่หมั้นของฉันอีกละก็ สาบานได้เลยว่านายจะไม่มีปากไว้พูด”

คราวนี้ไม่ใช่แค่บาเรสเท่านั้นที่นิ่งไป คาเรลล่าเองก็ซ็อกไปเหมือนกัน เมื่อหันไปทางพี่ชายคนรองจึงเห็นว่าเขาไม่มีท่าทางตกใจนอกจากจะมีใบหน้าที่ไม่สบอารมณ์ไม่เหมือนโซราเวลที่หันไปหัวเราะคิกคักกับอนาสตาเซีย ส่วนนาตาซาก็ทำเหมือนเป็นเรื่องราวที่รู้ ๆ กันอยู่พลางบอกกับมาเคซัสถึงสาเหตุที่เธอเดินย้อนกลับมา “พอดีเมื่อที่คาเรลหันมาเห็นนายคนนั้นกำลังเอาดาบจ่อคอเรย์ ก็เลยเดินย้อนมาดูนะ”

บาเรสมองคนที่ประกาศตัวว่าเป็นคู่หมั้นของท่านหญิงแห่งราชินีเยี่ยงอย่างไม่เชื่อหู และก็ไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นว่าคุณที่หวนน้องสาวมีแค่สีหน้าไม่สบอารมณ์ แต่ไม่ออกมาแก้ข่าวแต่อย่างใด มีเพียงแค่ชายหนุ่มผมสีเงินเท่านั้นที่เข้ามาตบไหล่เขาหนัก ๆ “โซคตินะที่คาเรลเข้ามาเสียก่อน ไม่งั้นนายอาจจะไม่เสียแค่ดาบหรือกะนะ”

แต่ที่ทำให้เขาต้องถึงขั้นเหวอสุด ๆ ก็คือการแนะนำตัวของชายหนุ่มผมสีทองที่เห็นว่าท่านชายรองยังไม่ได้แนะนำตัวของพวกเขา ราวกับจะบอกให้เขารู้ว่าคนตรงหน้ามีสิทธิ์อะไร หากเขายังพูดอะไรแบบไม่คิดอย่างเมื่อครู

“ขอแนะนำตัวหน่อยนะ ฉัน...มาเคซัส ราเวนี จากราเวนคัส ส่วนเจ้าผมสีเงินนั้นชื่อโซราเวล กรราเซีย จากกราโซริส” มาเคซัสแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ก่อนจะเพิ่มความเข้มของน้ำเสียงเข้าไป เมื่อแนะนำตัวเพื่อนคนสุดท้ายที่อาจหาญประกาศตนเป็นคู่หมั้นของท่านหญิงแห่งราชินีเย “ส่วนคนนั้น ต้องบอกว่าคุณโซคตินะที่ได้พบกับพระองค์ รู้จักไหม เจ้าชายรัชทายาทแห่งอาณาจักรอานาธิเซีย เจ้าชายเรยานอสตราโกนีเซีย”